

Tömöry Péter

Rejtek

Játszom a szókkal. Szigetecskék.
Partjukra számúztem magam.
Körülöttük végtelen kék éj.
Halál villog fodraiban.

Dialektika

a vén fa évgyűrűket növeszt
az embert lehántják az évek
lélekre száradt kéreg a test
a férgeknek is hitvány étek

Diabolika

Halált susog az őszi lomb,
halk sóhajjal levél pereg,
mint vének lelkéről a gond.
Feketednek a vérerek.

A mélyben ás, ás a vakond,
amit kitúr, a föld, meleg ,
párája remeg, domb-doromb...
Sárgán reszketnek a kezek.

Máglyaként parázslík a domb,
lobbantják izzító szelek,
veres a Nap, véres a Hold.
Rángatóznak az idegek.

A fagyott ég gyémánt korong,
kong-bong a dermedt kert felett,
angyalok jajszava sikong.
Ma árulják a lelkeket.